

Lüigemik

Lähte Ühisgümnaasiumi koolileht

OKTOOBER 2024

1960. aastal tehtud foto on pildistatud
praeguse bussipeatuse koha pealt.

Koolimaja aastal 1958. 1959. aastal alustasid
Lähte kooli esimesed õpilased oma haridusteed.

Foto: erakogu

Meie pedagoogid pälvisid tunnustust

Septembri alguses selgusid Tartumaa aasta õpetaja tiitli saanud pedagoogid. Nende hulgas oli ka kaks Lähte ÜG õpetajat – aasta klassiõpetaja Diana Nõlvak ja aasta gümnaasiumiõpetaja Helgi Kaiv.

Parimad inimesed õpetaja töö hindamiseks on just õpilased ja nende vanemad. Seetõttu saavadki sõna praeguse 4.b klassi õpilased ja lapsevanemad, kes jagasid mõtteid oma endise klassijuhataja kohta.

Autor: Birgit Punkar

Õpetaja Diana on soe ja hooliv nii inimese kui ka õpetajana. Kuigi ta jätab malbe mulje, suudab ta end kehtestada ning on autoriteet nii õppijate, kolleegide kui ka lapsevanemate silmis. Samuti märkab ta iga õppija eripärsid ning julgustab ja toetab neid. HEPA-metoodika rakendamine õppetöös suurendab laste huvi õppimise vastu ning aitab näha seoseid erinevate õppeainete ja teemade vahel – see on oskus, mida läheb ka tulevikus vaja. Veel enne seda, kui ta jõudis oma uue klassiga kohtuda (st enne 1. septembrit), saatis ta lapsele sünnipäevatervitused SMSiga ning pidas sünnipäeva(sid) ka edaspidi meeles. Kui päeva jooksul juhtus midagi, mis eriliselt hinge läks, siis andis ka lapsevanemale sellest teada, et ühiselt rõõmustada edusammude üle. *Maria (lapsevanem)*

Diana Nõlvak oli minu lapse klassijuhataja ja ta on lihtsalt super hooliv, julgustav, toetav ja abivalmis inimene ja õpetaja üldse. Ta on just see eeskuj, kes suudab lapsi innustada õppima ja kes aitas oma hooliva ning julgustava toetusega tõsta mu madala enesehinnanguga lapse enesekindlust ja õpitahet. Kui mu laps sattus pikemaks perioodiks haiglasse, oli õpetaja Diana see, kelle mõistval toetusel ja koostööl sai laps ka haiglas olles õppimise tehtud ja tööd esitatud. Õpetaja Diana eeskuj ja headus innustab ka lapsi olema paremad ja märkama abivajajaid ning olema abivalmid! Suured tänud talle hoolimast! *Merle (lapsevanem)*

Õpetaja Diana on tark, abivalmis ja sõbralik. Tema tunnis valitses alati mõnus tõine keskkond. Tunnid olid põnevad ja kaasahaaravad. Alati võisin kindel olla, et kõik õpitu saab selgeks. Õpetaja Diana on rahulik ja sõbralik. Ta märkab, aitab ja vajadusel teeb ka pai. Ta on alati olemas! Õpetaja Diana ei unustanud mu sünnipäeva isegi nädalavahetusel. Nii tore, et ta saatis mulle sõnumi isegi pühapäeval. *Eisi (õpilane)*

Ta aitab meid, kui meil on mure.

Klassiõpetaja Diana Nõlvak

Ta on lahke ja heasüdamlik. *Bruno-Oliver (õpilane)*

Ta on väga abivalmis ja kannatlik ning suure südamega Õpetaja. Ta on väga kena ja lahke laste vastu. Makutsusin õpetaja Dianat kogemata emmeks. *Oskar (õpilane)*

Õpetaja, kes ikka veel peale mitmeid aastaid naudib oma tööd ja päriselt ka hoolib oma lastest klassis. Ta oskab leida igas lapses tema erilise. *Krõõt (õpilane)*

Ta räägib enda elukogemustest õpilastele, ta on alati naerusuine. *Andreas* Ta on väga lahke ja äge, ta oskab väga hästi õpetada. *Heily (õpilane)*

Ta on lahke ja sõbralik, tore ja toetav. *Ayden (õpilane)*

Õp Diana on väga rahulik. Ta ei ole ärev ega kuri, kui mõnel õpilasel läheb midagi sassi. Ta tekitab õpilastes tunde, et nad on erilised ja olulised. Õp Diana oli minu esimene õpetaja ja tunnen teda paremini kui teisi õpetajaid. Ta jagas meiega nii kurbi kui ka rõõmsaid hetki. Õp Diana tekitas minus esimese aastaga armastuse kooli vastu. Iga suvi oli nagu kaks korda pikem ja kõik need kolm suve ootasin väga kooli. Me kõik olime kurvad, kui liikusime järgmisse kooliastmesse ja pidime õp Diana maha jätma. *Katarina (õpilane)*

Matemaatikaõpetaja Helgi Kaiv

Helgi Kaiv õpetas põhikoolis matemaatikat ning gümnaasiumis laia matemaatikat. Tema lähenemine õpilaste juhendamisele oli selgelt suunatud maksimaalse potentsiaali saavutamisele. „Ta proovis alati välja pressida kõige enamat igast õpilasest,“ meenutab üks gümnaasiumiõpilane. Kuigi õpetaja tundi-des oli tempo kiire ja nõudlik, on paljud tunnistanud, et nad ei olnud varem kunagi matemaatikast nii hästi aru saanud kui õpetaja Kaivu käe all. Ta ei piirdunud lihtsalt õpetamisega, vaid otsis igas õpilases motivatsiooni ja sihikindlust, olles samal ajal vastutulelik neile, kes olid valmis pingutama. Tal oli võime märgata iga õpilase tugevaid ja nõrku külgi, kohandades oma õpetamist vastavalt nende vajadustele. Ta ei keskendunud ainult andekatele, vaid uskus, et iga õpilane on võimeline arenema, kui neile Tema metoodika,

Tartumaa aasta gümnaasiumiõpetaja tiitli pälvis sel aastal meie enda kooli õpetaja Helgi Kaiv. Kuigi nüüdseks on ta meie koolist lahkunud, mäletavad õpilased teda kui inspireerivat ja nõudlikku õpetajat, kes jättis oma jälje nii põhikooli- kui ka gümnaasiumiklassidesse.

Autor: Alandra Onkel

kus iga samm lahenduseni oli põhjalikult lahti seletatud, on saanud kiitust paljudelt õpilastelt. Isegi kui olukord tundus lootusetu ja matemaatika tundmatu maastik, suutis õpetaja Kaiv muuta ka kõige keerulisemad teemad arusaadavaks. Tema jaoks ei olnud rumalaid küsimusi – ta vastas kõigile, hoolimata küsimuse raskusastmest. „Ta selgitas isegi kõige lihtsamad asjad ära, tehes need kõigile selgeks,“ tõdeb üks õpilane. Eriti kiideti tema oskust õpetada iseseisvat õppimist, mis on õpilaste jaoks jäänud üheks väärtuslikumaks õppetunniks.

Õpetaja Helgi Kaiv ei olnud mitte ainult range ja põhjalik õpetaja, vaid ka hooliv ning ta suutis leida kompromisse, kui see oli vajalik, ja oli alati valmis õpilasi aitama. Õpilased tunnevad tänaseni tema siirast hoolimist ja usku, et igaüks võib matemaatikas edu saavutada. Karm ja nõudlik, aga alati õiglane – see on pilt, mille paljud temast maalivad. Õpilased hindavad kõrgelt tema distsipliini ja kindlat kätt, kuid samas jääb meelde tema südamlikkus ja pühendumus. Tema tundides ei olnud kohta „mõllamisel“, aga samas oli alati ruumi huumorile. „Ta sai naljadest aru ja vahel isegi naeris kaasa,“ meenutab üks gümnaasist. Helgi Kaivi panust Lähte Ühisgümnaasiumis jäädakse kindlasti pikalt meenutama. Ta jättis oma südame ja hinge matemaatika õpetamisse ning tema sõnad ja õpetused saavad õpilasi ka tulevikus. Tänu tema sihikindlale tööle on paljudel matemaatikatundidest saadud teadmised ja oskused, mida nad kannavad edasi kogu oma elu.

Minu üllatus oli suur. Ma tõesti ei teadnud, et mind on kuhugi esitatud. Olen südamest tänulik märkamise ja tunnustuse eest oma õpilastele ja nende vanematele! Olen arvamusel, et õnn on olla õpetaja, kes armastab ja naudib tegutsemist „oma“ lastega. Seda ka siis, kui on (väga) raske. Milline aga hea õpetaja on, seda oskavad välja tuua kõige suuremad eksperdid: õpilased ja nende vanemad. Mina olen veendunud selles, et õpetajana olen oma akadeemilistele lastele ennekõike INIMENE, kes neist tegelikult hoolib, kes neid armastab nagu oma isiklikke lapsi, kes neile naeratab, kes aitab neil tõusta, kui nad on komistanud või kukkunud. On väga oluline meeles pidada, et igaüks meist on isemoodi erinev, klassis kõikide seas ka oluline! Seda ei tohi unustada! *Õpetaja Diana*

Abituriendid võtsid päevaks ohjad enda kätte

4. oktoobril toimus Lähte Ühisgümnaasiumis järjekordne õpetajate päev. Abituriendid said proovida õpetajarollis olemist ning näha, kui keeruline võib olla tegelikult pedagoogi töö. Kõik noored õpetajad said proovile panna oma kannatuse ning õpetamisoskused, mida läheb edasiseks eluks vaja.

Autor: Anchela Savolainen —

Õpetajate päev on igal aastal oodatud sündmus, kus õpilastel on võimalus näidata oma tänuhinnakust ja austust õpetajatele. Eestis tähistatakse õpetajate päeva 5. oktoobril, tähistamise algatas UNESCO 1994. aastal. Selle päeva eesmärk on juhtida tähelepanu õpetajate olulisusele ühiskonnas ning väärtustada nende panust haridusse ja noorte väärtuslike kujunemisse. Sel aastal tähistati õpetajate päeva Lähte Ühisgümnaasiumis 4. oktoobril ehk reedel päeval. Vanemad klassid andsid tunde noorematele. See

Hetk pärast seda, kui võim on üle läinud õpilastele.

andis õpetajatele võimaluse ühe päeva puhata ja kolleegidega töövälisel ajal koos aega veeta. Päev tõi kaasa palju elevust, sest õpilased said õpetajarollis olla ning näha, kui palju ettevalmistusi ja kannatlikkust õpetajatöö tegelikult nõuab.

Päev algas juba kell 8.00, kui aulas anti võim üle abiturientidele, kes allkirjastasid juhtkonnaga lepingu. Meie uueks direktoriks osutus Teele Tammet (12.ts), kes hoolitses selle eest, et päev sujus ilma suuremate vahesündmusteta ja et õpilased väga ulakaks ei muutuks. Pärast seda lahkusid õpetajad koolist ning uued õpetajad said hakata tegutsema. Küll õpiti uut teemat, mängiti, kuulati muusikat, tehti töid või vesteldi. Algklasside majas oli kuulda palju kilkeid ja naeru, sest tahvli ees oli uus inimene. Väikestel oli palju küsimusi ja nad tahtsid hirmsasti midagi lõbusat teha.

Vahetundide ajal said noored õpetajad muljeid avaldada ja rääkida, millised emotsioonid neid valdavad. 12.klassi õpilane, Riko-Sander Pensa soovis jagada oma kogemusi ka Lügemikuga. „Minu jaoks avas see täiesti uue vaatepildi õpetajate tööst.

Hetk algklasside majast – väikeste õppurite entusiasm oli piiritu.

Arvasin, et seal pole midagi keerulist ja kõik sujub lihtsalt, kuid tuli välja, et õpetajad teevad vahel veel rohkem tööd kui õpilased. 45-minutilise tunni sisustamine õppetööga oli palju keerulisem ning eriti siis, kui mõni klass veel kaasa ei töötanud. Sa pead olema õpetaja, korrapidaja ja arvestama kõigiga, mida on tihti peale raske teha. Minu arvates sain õpetaja rolliga hästi hakkama, kuigi pidin selle jaoks korralikult ette valmistuma. Nüüdseks on mul õpetajate vastu palju rohkem austust ning proovin ise ka parem õpilane olla tänu sellele.”

FOTO: NEEME ARIA

Minu esimesed kuud direktorina

Autor: Martin Pent —

Ametlikult asusin ma Lähte Ühisgümnaasiumi direktorina ametisse täpselt suve keskel, 15. juulil, kuid enne sekretär Külli Kaljuranna tööle naasmist mõned nädalad hiljem ei tundnud ma end ei direktorina ega õigupoolest üldse mitte kellenagi. Ma ei olnud kunagi varem sedasi tühjas majas istumas käinud, sellal kui kõik ülejäänud puhkavad, ja nõnda ma küll vähehaaval sisse elasin, lugesin jõudumööda dokumente ning tutvusin majaga, aga mida ja miks ma õieti teen, see arusaam polnud veel juulikuus tekkinud. Alles Külli kui esimese puhkuselt naasja saabumisega läks ka minu teadvuses miskit liikvele. Üksi paraku kooli teha ei saa, isegi kooli mängida on narr. Alles sedamööda, kuidas kolleegid vähehaaval majja jõudsid, selginesid ka minu jaoks ülesanded ja küsimused, rõõmud ja mured, millega edaspidi tegelema tuleb hakata. Tunnen isiklikult koolijuhte, kelle saabumise suhtusid isegi mitmed juhtkonna liikmed mitte ainult ükskõikseks, vaid suisa vaenulikuks, mistõttu pidigi uus direktor esmalt tegelema endale vastu töötajate tasalülitamisega.

Mind kohtles elu palju paremini ja nõnda saingi pisitasa hakata sisse sulanduma kollektiivi, kus head suhted olid juba normiks ning kuhu ka mind võeti vastu üllatavalt soojalt.

1. september oli muidugi proovikivi ja isegi kui see eriti välja ei paistnud, siis sisimas närveerin ma korralikult. Seda suurem oli kerendus siis, kui aktused läbi olid saanud ja esootas üksteise järel n-ö tavalisi koolipäevi: algul nõudis ka see mõningast harjumist, kuna mitmeid aastaid õpetajana töötamise järel oli veider tulla terveks päevaks kooli vaid üheks ainetunniks. Tundide asemele on nüüd tekkinud muid ülesandeid, mis üldistatult tähendab palju rohkem helistamist ja üldse võõraste inimestega rääkimist, kui õpetajana töötades.

Neid ridu kirjutades on kohe-kohe läbi saamas septembrikuu ning aeg-ajalt avastan end mõttelt, et küllap olen õpilaste silmis olnud seni üsna nähtamatu, kuna lõvisia päevadest möödub kooli kantselei nelja seina vahel. Tõsi, mul on ka siin kabinetisügavuses päris palju, mille üle pead murda, mistõttu ka pidevalt kooli peal tähelepanu püüda pole

Direktor Martin 2. septembril 1. ja 12. klassi aktusel kõnet pidamas.

kuigi otstarbekas. Hea oli, et sügisel spordipäeval mind kohtunikuks määrati – see võimaldas tegelikult esimest korda klassidega natuke vahetumalt suhelda. Juhtus see pealegi samal päeval, mil pärast oma auto aku suremist hommikul dressid selga tõmbasin ja särtsurattaga Lähetele varasin, ise teadmatagi, et ka kohtuniku jaoks oli see antud päeval ainuõige riietus. Kui sellist head õnne vaid tulevikuks jaguks.

10. klassid alustasid gümnaasiumiaastaid põnevate ja ekstreemsete väljakutsetega

FOTO: KARMEN KUUSIK

10. ms jõudu rakendamas püramiidi näol.

Üritus oli täis lõbusaid tegevusi ja traditsioone, mis tõid kokku erinevad klassid ning tekitasid tugeva ühtsustunde. Esimese päeva jooksul osalesid rebased mitmesugustes katsumustes: hammaste pesu, klassidevahelised mängud ja näomaalingud olid vaid mõned tegevused, millega uusi õpilasi vastu võeti. Neid pandi riietuma kentsakalt, lisades öhtule lõbusat meeleolu. Samuti said nad näidata oma loovust, esitades laule ja oma klassilippe, mis olid mõeldud n-ö jumalatele – vanemate klasside esindajatele. Teisel päeval ootas neid ees pimedarada ning igasugused mängud, mis panid lõpu ristimisele. Värskest 10.t klassijuhataja Üllar Loks võttis ka entusiastlikult osa pimedarajast. Eelnevalt, 9. septembril andsid 10. klassid kooli ees rebasevanded ja tutvusid oma “jumalatega”. Tõmati loosiga iga klassi teema, kelleks nad peavad end riietama: 10.t - Smurfid, 10.l - Shrekid ja 10.ms - Simpsonid.

Küsides abiturientidelt, kuidas neile meeldis üritust korraldada, ning rebastelt nende muljeid, oli kuulda nii naeru kui ka tänulikkust. Rebased tõid esile, et kuigi üritus oli füüsiliselt ja vaimselt väljakutsuv, aitas see neil tunda end osana kooliperest. “Jumalad” rõõmustasid omakorda võimaluse üle hoida elus üht olulist koolitraditsiooni ning pakkuda noorematele midagi meelde jäävat. „Tegime, mis saime, et asjad oleks söödavad. Rebastele peamiselt meeldis ja isegi Üllar Loksile meeldis.

17. ja 18. septembril leidis aset traditsiooniline rebaste ristimine, kus 12. klasside õpilased viisid läbi humoorika ja meeleoluka tseremoonia 10. klasside jaoks.

Väga lõbus oli kõigil,” võttis ristimise kokku 12.ts õpilane Sander Vinogradov.

„Rebaste ristimine oli sel aastal eriti lõbus, kuna sai ise rebaseid retsida. Lemmikosa retsist oli see, kui me koos klassiõe Alandraga panime neid mäest alla rullima. Ma loodan, et rebased jäid rahule abiturientide korraldatud retsiga. Kui kord nemad ristima hakkavad, siis tuleb veel midagi palju ägedamat.” *Anchela Savolainen, 12.ms*

„Retsimine oli minu jaoks väga tore ja isegi vabastav kogemus. Vabastav kindlasti just sellepärast, et kunas mulle veel antakse võimalus käia koolis soditud näoga ja ükskõik kui imelikult riides. Rets andis ka võimaluse saada oma värske klassiga lähedasemaks ja saada üle erinevatest ebamugavustest omavahel suhtlemise osas. Minu jumalad olid väga ägedad tüdrukud ja vahepeal uurisid, kuidas mul on, ning hoolitsesid, et midagi poleks mulle üleliia vastumeelne. Muidugi olin ise täieliku kogemuse saamiseks kõigea nōus ja nautisin seda täiega. Kuna võtsin ise seda positiivselt ning osana oma gümnaasiumis käimisest, mida saan kogeda korra, siis vast tänu sellele polnudki midagi hirmutavat või ebameeldivat. Kuulates kaasõpilaste muljeid, jäid ka nemad väga rahule ja polnud mingeid ülimaid jubedusi või rõvedusi.” *Kirsi Tiits, 10. l*

„Minu muljed rebaseks olemisest on väga head. Meil oli väga tore ja vahva rets, hirmutav oli vaid natuke see, kui pidime hommikul pesema hambaid mingi imeliku plögaga. Mängud, mis tehti, olid väga toredad ja lõbusad. Jumalad olid väga sõbralikud ja tegid meie retsi väga-väga huvitavaks. Viimasel päeval oli natuke hirmutav ja samas ka selline huvitav, kuhu meid viiakse, kui meil silmad kinni pandi ja hakati juhtima kuhugi tundmatusse ja lasti meil erinevad asju teha. Kõige õudsem selle ristimise juures oli see, kui pidi hiljem pead pesema, kuna pea oli igasuguseid asju täis ja lõpuks oli vist juustes ka väike tainatükk kokku kuivanud. Aga lõppkokkuvõttes oli rets väga tore ja sai palju uusi tutvavaid endale, sai inimestega suhelda, isegi nendega, kellega tavaliselt pole kunagi suhelnud. Aitäh, abiturientid, sellise väga lõbusa ja toreda retsi eest!” *Elisabet Lohman, 10. l*

„Ma olen positiivselt üllatunud, et jumalad said kõigi kümnendikega hakkama, sest meid oli võrreldes nendega palju rohkem. Jumalatel oli kindlalt võim enda kättes ja nad tegid ristimise meile meeldejäävaks. Minu arust oli kõik väga hästi organiseeritud ja igav ei hakanud. Ainus, kelles ma pettusin, oli mu enda jumal. Ma leian, et kui sulle on antud selline võimalus, siis tee nii, et su rebasel oleks põnev, mitte ära vaata kõrvalt. Minu enda kogemus rebasena oleks ilmselt natuke teine, kui mu jumal oleks andnud ülesandeid. Ainuke kokkupuude oma jumalaga oli sööklas ja see oli kõik. Mulle meeldis, et nii paljud olid näinud vaeva oma kostüümidega ning et kõik võtsid asja naljaga, sest mida rohkem asju valesiti läks, seda parem oli. Ainus asi, mida ma kartsin, oli

— Autor: Stiina Viher

õhupalli mäng, aga ma siiski mängisin kaasa. Kõige toredam on siiski see, et kõik need mängud ja laulude esitamine andsid palju rohkem julgust ja ühtsust. Kogu see sündmus pani mind mõistma, et võrreldes põhikooliga võib kool päriselt lõbus ja meeldejääv olla. Jumalad võtsid sõna „rets” päris tõsiselt, aga vähemalt saan uhkusega öelda, et olen gümnaasist. Hommikune hambapasta oli rõvedam, kui ma sain teada, mis seal sees oli. Palalinnas roomamine ja seiklemine ei lähe kunagi meelest. Terve aeg Palalinnas ma üritasin aru saada, kus me oleme, aga ilma klappideta oleks igav olnud. Nagukailmseltteised, tänan majumalaid, et nad vaeva nägid!” *Kettriin Eismel, 10. l*

Head abiturientid! Tunnustan teid tehtud pingutuse eest! Ülesanne oli raske, aga tulite edukalt toime. Nagu ikka, alati saab paremini. Kiitus teile, et teil olid ilusad ja väga inimlikud tekstid, mida vannetes ja lubadustes rebastel korrata tuli! Olite rebaste suhtes armsad ja sõbralikud ja loodan, et see üritus kasvatas gümnaasiumi ühtsustunnet. Kuigi jah, mõned munad ja osa jahu oleks võinud saata nälgiijatele. Aga kokkuvõtteks oli teiega ülitore koos olla. - *Üllar Loks, 10.t klassijuhataja*

FOTO: SANDRA SIILBEK

Rebaste tänusõnad, et ellu jäid pimedarajal.

Ühikarebane tuleb kapist välja

Sellel aastal tuli kooli õpilaskodusse 23 kümnendikku: 13 poissi ja kümme tüdrukut, mina nende seas. 1. septembril saime tubadesse kolida ja 2. septembril hakkas juba ühikarebaste ristimine, millest mina ja mu toakaaslased ei teadnud alguses midagi.

Autor: Mia Maria Koplimgägi —

Kell 20.00 pidime olema spordihoone parklas, kus hakkas üksteisega tutvumine. Pärast tutvumist hakkasime kaheteistkümnendike väljavalitud mängima – kindlasti ei saa unustada praaksuga kükkide tegemist. Järgmiseks päevaks anti meile käsk ühikalaul pähe õppida ja seda me ka tegime.

Õhtul pidime jälle 20.00 spordihoone parklas rivistuma. Alustuseks laulsime ühikalaulu ja kes ei osanud, see pidi ampsu võtma abiturientide kokku segatud "toidust". Pärast laulmist pidime jälle tegema praaksuga kükke. Kui kükid said tehtud, pidime marsisima, lausudes „Parem, parem, ühikas on parem.“. Seejärel jätkati mängudega. Meid pandi kolonnisel ja pidime jooksma harja hoidva abiturienti. Pead vastu harja hoides pidime kümme ringi tegema ja oma tiimi juurde tagasi jooksma, ja nii kolm korda. Pärast keerutamist ei olnud sugugi lihtne joosta (kes on teinud, see teab).

Edasi pidime silmadele katte panema ja tantsuma. Tantsude lõppedes oli kõigile rebastele munaga vastu pead löödud. Tubadesse tagasi jõudes anti meile teada, et järgmiseks päevaks peame ühe luuletuse pähe õppima.

Kolmanda päeva rivistumine algas luuletuse lugemisega. Mul isiklikult läks see luuletus täiesti meeletult ning nii pidin ampsu võtma eilsest "toidust". Luuletusele järgnes ühikalaulu laulmine. Siis jagati meid kahte tiimi ja me pidime autot lükkama, aga takistuseks oli roolis olev abiturient, kes hoidis pidurit all. Tiim, kes jõudis viimasena sihtpunkti, sai karistada. Edasi oli kärujukook ja püramiidi tegemine.

Neljanda ja viimase päeva rivistusel laulsime jällegi ühikalaulu ja tegime praaksuga kükke. Marssisime ja jätkasime tegevustega. Jällegi jagati meid kolonnisel ja pidime ümber harja keerutama ning jooksma. Jätkasime kolonnisel, pidime ees ja taga olevalt inimeselt käest kinni

hoidma ning siis pidi rivi viimane hakkama roomama eespool olevate inimeste jalge vahelt läbi, pärast viimast läks eelviimane ja nii edasi, kuni kõik olid ülesande sooritanud. Kätest pidi terve aeg kinni hoidma ja see tegi selle ülesandeväga raskeks. Sellega lõppeski ühika rebaste ristimine.

Kindlasti suur tänu abiturientidele, kes võtsid oma aja ja korraldasid meile midagi meelde jäävat. Aitäh!

Kuna ühikare on väga salajane, siis pole ühegi fotoga tõestada, et kõik see, mis kirjas, päriselt ka juhtus. See võib vabalt olla ka ajakirjaniku fantaasia.

Telefonivaba koolipäev oli tõeline katsumus

Ühel septembrikuu reedel üritasin läbi viia telefonivaba koolipäeva. Eesmärk oli algselt telefoni mitte kasutada järgmise hommikuni välja, kuid päeva lõpuks andsin paraku alla. Üldiselt ma ei ole nii palju koolipäeval telefonis, kuid see päev lihtsalt sattus selline olema.

Autor: Marta Raudsepp —

Hommik algas hästi. Bussiga kooli sõites sisustasin oma aega ajaloo kodutöö lõpetamisega, mistõttu olin vähem telefonis. Esimesel tunnil arutasime klassiga jõuluballi teemasid ning seetõttu siiski pidin telefoni haarama, et ennnast rietusstiilidega kurssi viia. Lohutasin end sellega, et vähemalt olin üks seitsmeteistkümnest, kes samal ajal telefonis oli.

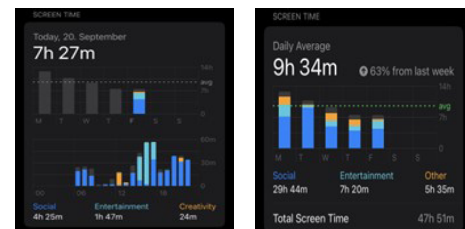
Järgmises tunnis oli tunnikontroll ja et mitte kahte saada, otsisin taas telefonist teemade kokkuvõtted. Ülejäänud aja oli telefon tunnis kotis, aga mängisin kella pealt ussimängu. Õpetaja Veikar hirmutas meid samuti õnneks sellel päeval tunnikontrolliga ära ning hakkasin kohe õpikut lugema. Tunnikontrollide eel suureneb õppimistahe märkimisväärselt ning peale seda tavaliselt mõtisklen, kas kõik ikka vastasin õigesti.

Nädal aega külmetust oli mulle jätnud hulganisti venekeelseid lauseid, millest oli mul ümberkirjutamiseks vaid pilt telefonis.

Sellega sai vähemalt terve vene keele tund sisustatud, kuid ekraaniaeg poole tunni võrra suurendatud. Telefoni kasutamisest mul süümepeinu ei tekkinud, kuna pääsesin vene keele vastamisest. Võin uhkusega öelda, et viimases tunnis ma ei jõudnud telefonist isegi kella vaadata, kuna ülesandeid tuli järjest peale.

Tavaliselt olen nädala lõpus tööl ning ei jõua õhtul telefoni kätte võtta, kuid sellel õhtul suhtlesin sõpradega telefonis, et plaane selgeks teha. Samuti küpsetasin, et oma ekraaniaega normaalsuse piires hoida. Mõtlesin küll õhtu jooksul, et peaks telefonivaba päeva puhul pisut vähem telefoni kasutada, kuid raamatut lugeda ma küll ei kavatsenud.

Kuigi tegu oli telefonivabakoolipäevaga, loen seda päris ebaõnnestunuks. Leidsin päris mitmeid olukordi, kus pidin telefoni kätte võtma. Samas ei tunne ma ennast halvasti nii tiheda telefoni kasutamise pärast, kuna mu ekraaniaeg oli ikkagi madalam kui eelnevatel nädalapäevadel.

Toon välja enda selle päeva ekraaniaja ning enda keskmise ekraaniaja.

Mida ma märkasin?

- Vahetunnis suhtlesin rohkem klassikaaslastega.
- Panin rohkem tähele, millal ja mis põhjusel ma telefoni kasutasin.
- Märkasin, kui paljud õpilased minu ümber telefonis on.

Motospordi Eesti meister Rocco Kübarsepp soovib tulevikus saada ka Euroopa parimaks

FOTO: MOTOFOOTO

Linnamäel toimunud „Supikross 2024” võistlusel saavutas Rocco võistlusklassis ATV Lapsed Junior 1. koha.

Kui kaua Sa oled tegelenud motospordiga?

Motospordiga olen tegelenud neli aastat. Oma esimese ATV sain 3. sünnipäevaks, trennis hakkasin käima 4-aastaselt.

Miks hakkasid tegelema motospordiga?

Hakkasin tegelema motospordiga, sest mulle meeldib väga ATV-ga sõita.

Milline on olnud siiani kõige meeldejäävam võistlus? Mille poolest?

Kõige meeldejäävam võistlus on olnud Maardus toimunud Eesti Noorte Karikasarja finaaletapp, sest see oli viimati ja ma võitsin. Ühtlasi tähendas see mulle ka seda, et olen sellel aastal Eesti Noorte Karikasarja ATV lapsed Junior võitja. Kokku oli kaheksa etappi.

Eelmisest aastast oled uues võistlusklassis ATV Lapsed Junior. Millised on erinevused võrreldes eelmise võistlusklassiga ATV Motohobi Hiinakad?

Kõige suurem erinevus seisneb masinates. See masin, millega praegu sõidan, on tunduvalt kiirem ning parema vedrustusega. Masin, millega ma sõidan ATV Lapsed Junior klassis, on võistlus Quad.

Meie koolis on mitmeid võimekaid noorsportlasi erinevatel võitlusaladel. Üks neist on 2.a klassi õpilane Rocco Kübarsepp, kes vaatamata oma noorele vanusele on saavutanud muljetavaldavaid tulemusi motospordis.

— Küsis: Kaisa Kreela

Kirjelda oma esimest võistlust. Kuidas Sa end tundsid?

Minu esimene võistlus oli kolm aastat tagasi. Ma olin väga närvis. Rada oli hästi porine ning raske oli sõita.

Milline on Sinu eesmärk motospordis? Kui kaugele tahaksid jõuda?

Ma tahan, et minust saaks väga hea sõitja. Tahaksin saada veel mitmeid kordi Eesti meistriks ning kunagi ka Euroopa meistriks.

Kas motospordi käigus on ette tulnud ka vigastusi?

Motospordis on tulnud ette kukumisi, aga õnneks pole mingisuguseid tõsiseid vigastusi olnud, sest mul on korralik turvavarustus.

Kes on Su suurim eeskuju? Miks just tema?

Minu suurim eeskuju on Kevin Saar. Ta oskab hästi sõita ja mulle meeldib tema sõitu vaadata ning ma proovin teha samamoodi. Ta on mitmekordne Eesti ja Euroopa meister. Viimased kaks aastat on ta sõitnud USAs maailmatasemel.

Mis on motospordi juures kõige raskem?

Kõige raskem on asendi hoidmine, kurvi kallutamine ja rasked rajad.

On Sul peale motospordi ka teisi hobisid?

Jah, ma käin veel korvpallitrennis ja robotikaringis.

Kelleks tahaksid suureks saades hakata?

Tahaksin suureks saades hakata kuulsaks Quadi sõitjaks.

Milline õppeaine on koolis Sinu lemmik? Miks?

Minu lemmik on matemaatika, sest see on nii kerge.

Mida sooviksid Lähte Ühisgümnaasiumile 65. juubeli puhul?

Soovin, et kooli tuleks ka ATV trennid. Tegelikult soovin koolile väga palju õnne!

FOTO: ERAKOGU

Eesti Motokrossi Noorte Karikasarja hooaja 8. etapp Maardu krossirajal.

Rocco saavutustel saab silma peal hoida tema Facebooki fännilehel Rocco Kübarsepp #57.

Puhjas rändasid ringi Lähte kotkad ja Karvased mammutid

21. septembril võtsid Kavilda matkamängust osa 24 kodutütarde ja noorte kotkaste võistkonda, nende seas ka Lähte rühmade noored. Kontrollpunktides said võistlejad proovile panna oma teadmised, kiiruse ja meeskonnatööoskuse. Lähte noorte kotkaste võistkond tuli Puhjast tagasi kuldmedalitega.

Autor: Kaisa Kreela

Võistlusrajale suundusid noored juba hommikul, kui peale pidulikku avarivistust kontrolliti üle kohustuslik varustus ning anti kätte kaart, millele oli märgitud kümne kontrollpunkti asukohad. Lähte Ühisgümnaasiumi õpilastest veetsid oma laupäeva matkal kodutütred Deliisa Savolainen (7.b), Mari-Ann Riigov (7.b), Kaileen Kreela (5.b) ning noorkotkad Oskar Ots (7.a), Jakob Kommusaar (7.a), Evert Neeme (6.a) ja Sten-Marten Veiman (7.a).

Lähte kodutütarde võistkond Karvased

FOTO: KAISA KREELA

Lähte noorte kotkaste rühmavanemaks on meie kooli yllistlane Karl-Marten Kütt, kes oli oma poiste soorituse üle ülimalt uhke.

mammutid ja noorte kotkaste võistkond Lähte kotkad läbisid jalgsi umbes 23-kilomeetrist distantsi (kui välja arvata mõningad orienteerumisvead), mille jooksul liiguti punktist punkti ning täideti erinevaid ülesandeid. Võistlejad läbisid takistusrada, lahendasid situatsioonülesannet (kus pidid reageerima kiusajate pundile, kes püüdsid varastada nende kotte), näitasid oskusi sõlmede tundmises, sõitsid kummipaadiga ja viisid Kaitseliidu tähtsate inimeste pildid kokku nende nime ja ametiga. Lisaks lahendasid meditsiiniülesannet, arvasid maitseteesid ja loomanahkasid ning püüdsid visata tennisepalli, kummikut, pastakat ja sulgpalli võimalikult kaugele. „Minu lemmik oli riigikaitse juhtide arvamine, sest meil tuli selles punktis kõik väga hästi välja. Kõige raskemaks osutus teeröövlite punkt, kuna me ei saanud aru, mida selles punktis täpselt teha tuli,” sõnas Lähte noorte kotkaste tiimi liige Jakob Kommusaar.

Teadmisi kontrollpunktides ülesannete lahendamiseks meenutasid osalejad varasematest koondustest ja laagritest ning noortel kotkastel oli neid selle matkamängu jaoks kogunenud piisavalt.

Võistluse lõpuks teenisid Karvased mammutid 105 punkti, jäädes tüdrukute arvestuses 6. kohale.

FOTO: KAISA KREELA

Lähte noored kotkad avarivistusel.

Lähte kotkad kogusid kokku 130 punkti, võites sellega ülekaalukalt poiste arvestuse Mõeldes järgmisele aastale, andis Jakob ka mõned soovitusel: „Osalejatele ütlesin, et nad oleksid kõigeiks valmis, aga korraldajatel pole vaja midagi parandada. Suurepärase matkamäng!”

Õpilased rändasid ajas, et mõista ajalugu

26. septembril toimus ajarännak aastasse 1944, mil toimus suurpõgenemine. Ajarännakust võtsid osa 9. klassid ja mõned abiturientid. Ka mõned õpetajad olid kaasatud rollidesse.

Autor: Ly Tannis-Vinni

Ajarännaku simulatsioon toimus Jääaja Keskuses. Olen tänulik huvijuht Kristile, kes organiseeris meile põgenemiseks paadid ja võimaldas kasutada kohvikuosa põgenikelaagrina, ikka selleks, et oleks võimalikult autentne keskkond. Ajarännaku peamine eesmärk oli taaslustada 1944. aasta septembri suurpõgenemist läände, sest teati, et nõukogude okupatsiooni eest pääsu pole. Simulatsioonis oli läbilõige tolleaegse ühiskonna kihtidest. Esile olid toodud erinevad tahud ja rollid. Põgenemisel täideti kirjaliku stsenaariumi alusel teatud rollimänge. Praktilise tegevuse läbiviimisel sai mõtiskleda oluliste inimlike teemade üle, näiteks ränne, võim, soorollid, kodumaa olulisus, lähedased, sugulussidemed. Stsenaarium oli koostatud koostöös ERM-i, Eesti Mälu Instituudi ja Ajaloõpetajate

Seltsi liikmetega. Väga oluline oli asetada õpilasi antud ajastusse ja tegevusse, mõistmaks põgenejate tegevust ja erinevate vaatenurkade tahke.

„Mulle meeldis ajarännaku juures see, et saime ajalugu kogeda teise nurga alt, osaledes ise neis sündmustes. Erinevalt tavapärasest tunnist oli meil võimalus päriselt läbi elada olukordi, mida oleme harjunud ainult kuulama või lugema. See kogemus pani mind märkama detailidele, millele ma tavalises tunnis võib-olla üldse ei mõtleks. Kõige enam pani mind mõtlema, kuidas inimesed suutsid toona säilitada lootuse ja rahu, hoolimata sellest, et pidid jätma maha kõik, mis neile kallis oli, ja leidma jõudu edasi liikumiseks. Ma usun, et sellised kogemused on olulised ja et sarnaseid üritusi võiks kindlasti tulevikus veel korraldada.” (Annika Uudeberg, 9.b klass).

FOTO: ERAKOGU

9.a ja 9.b õpilased, kolm abiturienti ning mõned õpetajad ajalooõpetaja Ly Tannis-Vinni juhtimisel ajarännakul, kus taaslavastati 1944. aasta põgenemine Rootsi.

„Minule meeldis ajarännaku juures kõige rohkem paadisõit, sest see oli kõige lõbusam osa ja miski, mida iga päev ei tee. Kõik selle ürituse juures erines tavalisest ajalootunnist, sest saime ise neid tegevusi ja seda olukorda läbi elada. Mõnes mõttes oli ka keeruline ennast panna sellisesse rolli, sest ma pole pidanud kunagi sellist asja kogema ja on raske ette kujutada, mida pidid tundma inimesed, kes 80 aastat tagasi olid pandud raske valiku ette ja sunnitud oma elus suure muutuse tegema. Seega on hea, kui ajalootunni raames selliseid üritusi korraldatakse ja õpilastel on võimalus natuke paremini seda teemat mõista.” (Ellen Tiivas, 9.b klass).

Õpetaja Kert naudib reisimist, „Hommikut Anuga” ning entusiastlike õpilaste õpetamist

Sellest õppeaastast asus meie kooli tööle uus audio-visuaalse meedia õpetaja Kert Pehap, kes oli rõõmuga nõus end lehelugejale tutvustama. Intervjuust saab teada, mis tõi Kert Pehapi Lähtele, mida ta koolielust arvab ning ka seda, milline on ta ideaalne pühapäev.

Küsis: Kätlin Jaaska —

Kes olete ja kust tulete?

Olen seiklushimuline tüüp, kellele meeldivad uued väljakutsed. Erialalt ajakirjanik ning nüüd õpin magistris televisiooni. Armastan televisiooni ja kõike seda, mis sellega seondub. Tulen Tallinnast, kus olen elanud juba viis aastat. Sündinud Tartus, üles kasvanud olen aga Lääne-Virumaal.

Mis teid meie kooli juurde tõi ja mida te ootate siit kogemusest?

Ühel päeval sattusin peale infokillule, mis ütles, et Lähte Ühisgümnaasium otsib uut meediaõpetajat. Mõtlesin, et miks ka mitte, ma lähen ja proovin. Mulle meeldivad uued kogemused ja neid ma kõige rohkem siit koolist ootangi. Õpilased õpetavad mind ja vastupidi. Õppimise ja õpetamise protsess peab olema vastastikune.

Miks tahtsite just meediaõpetajaks saada?

Ma pole tahtnud tegelikult kunagi õpetajaks saada. Tegelikult olen õpetajaid alati imetlenud ning mõelnud, et tegemist on väga raske ametiga ning mulle see küll ei sobiks. Nüüd ma siis siin olen... Meedia õpetamine tundub mulle lihtsalt nii huvitav ja võib-olla otsustasingi just seepärast selle ametikoha pakkumise vastu võtta.

Mis inspireeris teid õpetajaks saama?

Esiteks ma tahan jagada kõike seda, mida ma olen kogunud ja õppinud. Tahan, et ka teised saaksid sellest osa ning midagi uut õppida. Teiseks aga keskkond, mille koolipeere on loonud. Samuti õpilased, kes meediast huvituvad ning seda energiat minuga jagavad.

Mis teile õpetaja töö juures kõige rohkem meeldib?

Sellele küsimusele saan vastata võib-olla õppeaasta lõpus. Hetkel õpin ja püüan alles tajuda, mis väljakutse ma ikkagi vastu võtsin. Siamaani on olnud üsna põnev!

Kuidas teha nii, et tuleks noori õpetajaid juurde?

Särtsakas ja uuendusmeelne kollektiiv on kindlasti üks aspekt, mis noori kõnetaks ja tööle meelitaks. Minu puhul see töötab.

Millise mulje on Lähte kool teile esimese kuu põhjal jättnud?

Aeg on lennanud nii kiiresti, aga mulje on positiivne. Elame näeme, mis tulevikul pakkuda on.

Mida sooviksite oma töös veel õppida või parandada?

Kuna ma olen õpetaja olnud alles üks kuu, siis ma ei oska nii lühikese aja põhjal hakata kokkuvõtteid juba tegema, et mida veel õppida või parandada. Ma loodan, et ma pole siiani veel väga suuri lihtsalt teinud.

FOTO: TONI KULM

Õpetaja Kert õpib hetkel Tallinna Ülikooli Balti filmi, meedia ja kunstide instituudi (BFM) magistrantuuris teletööd.

Mis on teie huvid, millega teile meeldib tegeleda?

Lisaks AV-meedia õpetaja tööle käin iganädalaselt ülikoolis, veedan nii palju aega lähedastega kui võimalik ning vähemalt kolm-neli korda nädalas pean jõudma jõusaali. Sügis on alanud hullumeelse tempoga! Ja reisida meeldib ka. Püüan ka selle oma tihedasse ajagraafikusse sätida.

Kas teil on moto, mille järgi elate? Mis see on?

Ära paanitse, ära mõtle üle! Kõik saab korda! Ja nagunii on saatusel kõik ära otsustatud, igalühel on oma rada, mida ta kõnnib.

Mis on teie töö juures emotsionaalselt kõige raskem? Ajaplaneerimine. Tööd ei tohiks koju kaasa võtta. Püüan seda vältida.

Kes on teie suurim eeskuju? Miks?

Mul ei ole olnud kunagi eeskuju või iidolit, kelle moodi olen tahtnud olla või keda oleksin järginud. Minu suurim eeskuju olen mina ise. Kõlab egoistlikult, aga kui ma mõtlen, mida ma olen juba oma lühikese elu jooksul kogenud, siis suudan ikka päris palju raskusi ületada. Ja vot see on üks parim motivatsioon!

Milline on teie ideaalne pühapäev?

Ärkan hilja, nii kella 10 või 11 vahel. Teen kohvi ning söön täisterakaerahelbe putru banaaniga ja vaarikatega. Vaatan telekast „Hommikut Anuga” ja siis lähen pärastlõunal trenni.

Lähte Ühisgümnaasiumi õpilasesinduses puhuvad uued tuuled

20. septembri hommikul toimus kooli aulas õpilasesinduse uue presidendi valimine. Presidendiks valiti ühehäälselt Palamuse Põhikoolist tulnud 10. klassi loodussuuna õpilane Loteliis Limbak.

Autor: Ketrin Eismel

Õpilasesinduse uus juht Loteliis hetk pärast presidendiks valimist.

Millised on Sinu eesmärgid ÕE juhina?

Eesmärgina tootsin välja, et soovin laiendada kooli sündmustekalendrit, tuues enda eelmise kooli ÕEst üritusi siia edasi. Veel püüan ka kõiki eelnevaid üritusi jätkata.

Millised on Sinu tugevused, mis aitavad Sind ÕE juhi rollis?

Olen hästi aktiivne, julge, loominguiline, hea suhtleja ning hea organiseerija. Lisaks kõigele sellele olen enamasti jahinime, mida väidab minu kohta ka mu eelmise kooli huvijuht.

Mis inspireeris Sind kandideerima ÕE juhiks?

Ma arvan see, et olen olnud ka varasemalt ÕE president. Eelmine ÕE president Kaisa kirjutas mulle, kas olen mõelnud kandideerida presidendi kohale. Alguses mõtlesin, et esimene aasta olen lihtsalt ÕEs ja järgmisel aastal proovin presidendiks saada, aga rääkisin natuke Kaisaga ja järgmine hetk olingi juba president.

Kas Sa oled varem kuulunud ÕEsse? Mis koolis ja miks?

Olen olnud varasemalt kaks aastat Oskar Lutsu Palamuse Põhikooli ÕEs, üks aasta lihtsalt liikmena ja teine aastat presidendina. Mind valiti ühehäälselt, kuna kõik teadsid mind. Läksin algselt ÕEsse, sest nägin, kui palju ÕE meie koolis üritusi korraldas, ja soovisin sellest osa saada.

Päev enne õpilasesinduse uue presidendi valimist ei olnud kindel, kas sel aastal ÕE üldse kokku tuleb. Reede hommikul oli saalis 25 õpilast, kellest ainult üks oli valmis kandideerima uueks juhiks. ÕE sai endale uue presidendi, aga asepresidendiks ei soovinud keegi kandideerida ning liikmeskond on üsna väike. Küsisin kooli huvijuhilt Kristi Saksingult olukorra kohta kommentaari.

Miks teie arvates on nii, et enam kui 500 õpilasega koolis on ÕE liikmeskond nii väike?

Mulle tundub, et ÕE on just see võimalus, läbi mille õpilane saab oma kooliellu otseselt panustada, teiste õpilastega ja juhtkonnaga koostööd ja vastutuse võtmist õppida. Nii tekib usaldus enda ja ka teiste vastu. Aga eks ka selle valiku mittetegemine on valik. Kindlasti on koolis väga palju õppida ja vaba aeg kulub selle peale. Võimalik on, et lihtsalt ei viitsita, mis on ka täiskasvanute maailmas päris igapäevane, ja see on kõvasti kurvem lugu. Aga ma alati ütlen, et need, kes kohale tulevad ja vähemalt proovivad, on parimad. See on kõige tähtsam. Ja mina olen nende kõrval.

FOTO: KAISA KREELA

Koolimeedia konverents tõi kokku poolsada noort üle Eesti

5.–6. oktoobril osalesin Tallinnas üle-eestilisel noortekonverentsil „Koolimeedia 2.0“. Tegemist on ettevõtmisega, mida pole Eestis nii suures mahus varem tehtud. Konverentsile olid oodatud koolimeedia arendamisega tegelevad noored.

Autor: Kaisa Kreela

Kandideerimine konverentsile algas juba augustis, kui tuli kirjutada motivatsioonikiri ning lisada juurde teos, mille üle oled autorina uhke. Motivatsioonikirja kirjutamisel olid mulle abiks varasem kogemus koolilehes Lügemik ja uudistesates „Lügeviseioon“. Teoseks valisin (peale iseenda pikalt diskuteerimist) välja nii Lügemikus kui ka Tartu Valla Kuukirjas ilmunud mälestusartikli Ukraina sõjas hukunud Ivo Jurakust, keda meenutasid tema koolikaaslased. Seda artiklit kirjutades tundsin suurt eneseületust, tehes intervjuusid hukunu lähedastega. 5. septembri õhtul sain teate minu kandidatuuri heakskiitmisest.

Osalejad võeti vastu Tallink Spa & Conference hotellis, kus veetsime terve päeva kuulates erinevaid esinejaid. Esimesel päeval said sõna kaheksa esinejat ja lisaks toimus paneeldiskussioon. Minu jaoks oli kõige meeldejäävamad Tartu Ülikooli kaasprofessor Rene

Värk, kes rõhutas ja suutis mind veelgi rohkem mõtlema panna sellele, kuidas meedia meid igapäevaselt mõjutab ning meie, noored, vastutame kunagi selle eest, milline on meedia roll. Veel kuulasime Õhtulehe tegevtoimetaja Danar Leitmaa kogemuslugu. Ta tõi minu jaoks välja väga olulise punkti, mille peale pole ma varem palju mõelnud. See kõlas järgnevalt: „Ajakirjanikuks ei saa see, kellele meeldib kirjutada ja ta on selles hea. Ajakirjanikuna panakse proovile su pingetaluvus. See on oluline.“

Lisaks üllatas mind Desiree Mumm, keda meedia mõju tõttu olen pidanud lihtsalt tähelepanu otsijaks. Tänu tema esinemisele sain teada, et tal on bakalaureuseharidus riigiteaduse ning magistriharidus Euroopa õpingute erialadel.

Konverentsil sai selgeks, kui paljudes koolides tehakse meediat kas läbi koolilehe, televisiooni, kooliraadio, taskuhäälingute või sotsiaalmeedia. Seetõttu tõstatati mõte asutada Eesti Koolimeedia Liit, mis aitaks jagada kogemusi ja hoida koolimeediat elus. Minu poolt sai allkirjastatud

Sisekaitseakadeemia stuudios valminud intervjuusid said näha kõik konverentsil osalejad.

ka Lähte nõusolek sellise liidu loomiseks.

Järgmisel päeval külastasime Sisekaitseakadeemiat, kus meile tehti lühike ringkäik ning tutvustati simulatsioonülesannet, kus ühele koolile tehti pommiähvardus ning kõik õpilased evakueeriti õue. Konverentsile registreerudes tuli valida, millisesse töörühma soovid kuuluda – faktikontroll, artikli kirjutamine või teleintervjuu. Teleintervjuu grupp, kuhu ka mina kuulusin, koostas esialgse info põhjal küsimusi, mida õpilastelt küsida. Sisekaitseakadeemia õppestuudio ruumides filmisime intervjuud üles nii, et üks paarilistest kehtastas ajakirjanikku ning teine võttis vastaja rolli.

Peale konverentsi andsime tagasisidet selle kohta, mida saaks järgmisel korral paremini teha, mis annab põhjust lootada, et selliseid sündmusi korraldatakse ka tulevikus.

Vilistlastest õpetajad meenutavad

Lähte Kooli 65. sünnipäeva puhul meenutavad oma kooliaega vilistlased, kellest on tänaseks saanud Lähte kooli õpetajad. Endised õpilased, kes on nüüd õpetajarollis, jagavad erilisi mälestusi ja õppetunde, mida nad kooliajal said.

Ilona Võik, 23. lend

Kuidas kool on ajas muutunud?

Saaksin rääkida nii pikast ajaperiодist, et siit saaks terve romaani. Kui aga kokkuvõtlikult öelda, siis tuleb küsimus kuidagi osadeks jagada. Materiaalse poole pealt on siin mitu uut hoonet, mis on kerkinud vanade asemele, ja päris uusi hooned on ka. Ruumide otstarve on palju muutunud. Õpilasi on praegu rohkem, töötajaskond on vahetunud, on tekkinud eraldi suunad, mida minu ajal polnud. Koolivormi pole, viisakust on vähem, vabadust rohkem. Õppimise sisust rääkides pean mainima, et elu on nii palju muutunud, et enam midagi meelde jätma ei pea, kõike saab internetist järele vaadata. See on mõlemisvõimele halvasti mõjunud. Ja loomulikult loetakse vähem kui varem, sest vaba aja veetmise viise on palju rohkem. Kool on liikunud meelelahutuslikus suunas, aga ju see on aja märk.

Kes oli Teie lemmikõpetaja kooliajal? Miks?

Mulle meeldisid õpetajad, kelle tundides valitses distsipliin ja õppimise meeleolu. Just sellepärast meenutan alati sooja sõnaga Aino Tootsit ja Virve Kübarseppa. Teiselt poolt tõi huumori ja teismoodi hingamise tundidesse Vahur Proovel ja Liis Koskel. Hindan kõrgelt ka Viivi Rohtlat, kes oli klassijuhataja suure tähega. Meie algklassiõpetaja Helgi Ansper andis niisuguse põhja, mida polnud hiljem võimalik kaotada.

Miks valisite töökohaks kooli, mille Te lõpetasite?

Ma ei ole ennast kunagi mõne teise üldhariduskooli õpetajana ettegi kujutanud. Pealegi ma elan siin lähedal. Ju siis olen Lähte patrioot.

Milline mälestus kooliajast on kõige meeldejäävam?

Kõik tundideväline, mida tegime koos oma klassikaaslastega, on meelde jäänud, ja seda oli palju. Meil oli tõeliselt ühteheidet ja aktiivne klass. Võib-olla on eriti mees kahepäevane suusamatk-klassipidu, mille korraldasime siis, kui klassijuhataja pimesoolepõletikuga haiglas oli (ta ei saanud meid kontrollima tulla).

25. lennu klassipilt. Foto: erakogu

Anu Pedak, 47. lend

— Küsis: Sandra Siilbek

Kuidas kool on ajas muutunud?

Lähte Ühisgümnaasium on ajas palju muutunud nii hoonete kui ka õppekorralduse osas. Kui mina koolis käisin, toimusid praeguse ühiselamu ruumides ka keele- ja kunstitunnid ning tütarlaste käsitöö, mistõttu liikusid õpilased juba siis päeva jooksul erinevate majade vahel. Toona ei olnud telefonid veel nii levinud ega pakkunud kõiki võimalusi, mistõttu ei olnud telefonide kasutamise teema ka niivõrd terav. Tundub, et võrreldes minu kooliajaga on tänapäeval lisandunud ka rohkem huvitegevusi, mis rikastavad koolielu ja pakuvad õpilastele mitmekesisemat vaba aja veetmise võimalust. Õpilasena oleksin kindlasti rõõmustanud ka tasuta koolitoidu üle, mida minu ajal veel ei pakutud.

Kes oli Teie lemmikõpetaja kooliajal? Miks?

Minu lemmikõpetajaks kooliajal oli Kertu Palm. Kuigi matemaatika polnud mu lemmikõppeaine, suutis õpetaja Kertu tunnid alati meeldivaks muuta. Ta on väga rahulik, mõistev, oskab leida kontakti iga õpilasega ja on suurepärase huumorimeelega. Tema soe suhtumine ja toetav hoiak on jäänud mulle erilisel meelde. Ka praegu pean teda suureks eeskujuks.

Miks valisite töökohaks kooli, mille Te lõpetasite?

Valisin selle kooli, sest Lähte Ühisgümnaasium jättis mulle väga positiivsed emotsioonid. Samuti on ka Lähte kogukond mulle südamelähedane. Enne Lähte kolimist elasin mõnda aega Tallinnas ja just seal tekkis otsus, et panna oma lapse kindlasti Lähte kooli. Õpetajaks õppides oli mul väike salaunistus, et sooviksin ka töötada Lähte Ühisgümnaasiumis. Aasta enne, kui mu poeg esimese klassi läks, täitus mu unistus ootamatult — sain võimaluse alustada tööd Lähte Ühisgümnaasiumis õpetajana.

Milline mälestus kooliajast on kõige meeldejäävam?

Kooliajast on kogunenud palju mälestusi, mistõttu on raske üht kõige meeldejäävamat välja tuua. Üks eredamaid hetki oli aga kindlasti see, kui mu klassiõed tulid kooli lõpetamisele täiesti juhuslikult samasugustes kleitides, ise sellest eelnevalt teadmata. Meediasuuna õpilasena osalesin oma klassikaaslastega mitmel erinevatel konkurssidel, kus õnnestus nii mõnigi võit koju tuua. Arvan, et mul olid suurepäraseid klassi- ja koolikaaslased, kellega oli väga tore selliseid projekte ellu viia.

Agu Laas, 25. lend

Kuidas kool on ajas muutunud?

Palju on muutunud. Õppeaineid on rohkem, õppevahendid ja õppetingimused on palju-palju paremad kui minu kooli ajal. Ümbruskond ja hooned on uuemad. Sporti saab teha eriti luksuskult. Minu ajal oli kooli võimla praegune aula näiteks...

Kes oli Teie lemmikõpetaja kooliajal? Miks?

Arvan, et mul oli neid isegi mitu. Klassijuhataja Ester Karden, kui käisin põhikoolis. Keskkoolis oli äkki isegi Varje Kaarde ja kehalise kasvatuse õpetaja Harry Meier. Toredad õpetajad!

Miks valisite töökohaks kooli, mille Te lõpetasite?

No tegelikult töötasin ma juba Lähtel ka varem, vist oli see 1993–1995. Olin siis nimelt kergejõustikutreener ja palgamaksja oli sellel ajal Tartu Rajooni Laste -ja Noorte Spordikool. Praegune töökoht tuli kuidagi juhuslikult, aga kool ja see kogukond on mulle palju andnud ja tahtsin midagi tagasi anda. Äkki õnnestub?

Milline mälestus kooliajast on kõige meeldejäävam?

Eks kõige rohkem on meeles ikka mõned koerustükid või siis ka mõned rumalused, mis sai kooliajal tehtud. Kindlasti ka mõned võistlused ja jooksurekordid ning oma abikaasaga kohtumine.

Ilona Võigu foto autor: Eva-Johanna Lepik Anu Pedaku foto autor: Enrico Pedak

Agu Laasi fotode autor: erakogu

Jookse, hüppa, viska!

Sügisese spordipäevad toimusid sel korral 24. ja 25. septembril. Hetki neist päevadest jäädvustas Krisete Pärna.

Tulemused:

I kooliaste:
I koht 3.a
II koht 3.b
III koht 2a
IV koht 2b/c
V koht 1a
VI koht 1b

II kooliaste:
I koht 6.b
II koht 5.b
III koht 5.a
IV koht 4.a
V koht 4.b
VI koht 6.a

III kooliaste:
I koht 8.a
II koht 9.a
III koht 7.b
IV koht 8.b
V koht 9.b
VI koht 7.a

Gümnaasium:
I koht 10.t
II-III koht 11.t
II-III koht 10.ms
IV koht 12.ts
V koht 11.ms
VI koht 12.ms
VII koht 10.i

12. septembril külastas 3.b klass Hea Hariduse Fondi projekti raames Jäaaaja Keskust, kus osaleti programmis “Järv elukeskkonnana: uuritud parvelt”. Õpilased said uurida järve elustiku ning mõõta veetemperatuuri. Foto: erakogu

Prügikastid lasti lõpuks ometi puurist välja! Foto: Kaisa Kreela

3. septembril korraldasid algklasside õpetajad 1.-3. klassidele Huvitavate Tegevuste päeva, kus õpilased said proovile panna oma täpsuse, kiiruse, osavuse ja meeskonnatöö oskuse. Foto: erakogu

3. septembril võttis III kooliaste ette jalutuskäigu Lähtelt Äksi. Saadjärve ääres söödi üheskoos suppi ning mängiti liitvaid mängu. Foto: erakogu

27. septembril leidis Lähtel aset Tartumaa koolinoorte MV murdmaajooksus. Meie kooli oli esindamas kuus võistkonda 1.-12. klassini. Esikolmikesse rebisid end 1.-2. klassi võistkond (3. koht) ja 10.-12. klassi I võistkond (2. koht). Õpilasi juhendasid liikumisõpetajad Maris Pagel, Kersti Vaher ja Rauno Laumets. Foto: erakogu

Lugejamäng

Mis on üks koolitund ilma pedagoogi terava keele ja väikese naljaga?! Need on meie kooli armsate õpetajate ütlemlised, mis toime- tuse ühise pingutusena lugejateni jõuavad. Kelle huulilt need laused aga õpilasteni jõudnud on? Õigeks vastuseks on numbrikombinat- sioon, mille palume saata 1. detsembriks meiliaadressile lygemik@ gmail.com! Kõigi õigesti vastanute vahel loosime välja suurepärase auhinna. Võitja nime ja õiged vastused saab teada järgmisest lehest.

1. „Tahad, toon sulle padja?”
2. „Andke mulle kiivrit, et ma saaksin peaga vastu seina joosta!”
3. „Kes saab santi sundi, kui sant ei taha kõndi!”
4. „Kõige tühjemad tunnind teevad kõige suuremat lärmi!”
5. „Istu ilusti, ega sa sünnitama hakka!”
6. „Lugupeetud seltsimehed, avame oma vihikud!”
7. „Nutikas õpilane teeb nii...”
8. „Ära kasuta seda võrrandit, see on saatanast!”
9. „Meil jutustamise eest palka ei maksta!”

Õiged vastused:

- Ilona Võik
- Eveli Pedaja
- Helle Järvalt
- Malle Tiideberg
- Triin Nagel
- Maire Soo
- Helgi Kaiv
- Tiit Mauer
- Ulvi Kaasik

Armas lugeja!

Kui sul on ideid, millest kirjutada, või tahad ise mõne artikli kirjutada, võta meiega julgelt ühendust! Oodatud on ka kõik fotod, luuletused, jutud ja joonistused. Kirjuta meile e-postiaadressile lygemik@gmail.com, saada toimetuse liikmetele või juhendajale sõnum Stuudiumis või tule lihtsalt vestlema!

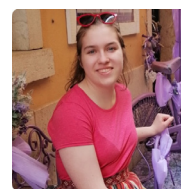

Kes teeb ajalehte?

Uus lehehoiatus tutvustab end sel aastal lugejale läbi mõttetereade, mida endale eeskujuks, lohutuseks või innustuseks võetud on.

Triin Nagel, juhendaja

Tee, mida armastad!
Armasta, mida teed!

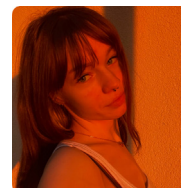
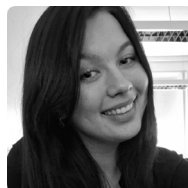

Kaisa Kreele, 12.ms,
peatoimetaja

Kui oled kaelani pasas,
ära pead norgu lase!

Anchela Savolainen,
12.ms, reporter

Ära usalda sõnu,
usalda tegusid!

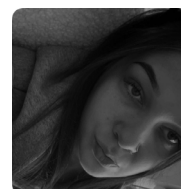
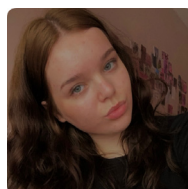

Alandra Onkel, 12.ms,
reporter

Suured asjad algavad
väikestest sammudest.

Sandra Siilbek, 12.ms,
reporter

Õpi enne ennast armas-
tama, kui lased seda
kellelgi teisel teha!

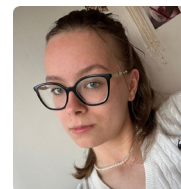

Stiina Viher, 12.ms,
reporter

Kõik, mis juhtub, juhtub
põhjusega.

Lisete Huum, 12.ms,
reporter

Kõik on raske, enne kui
see on kerge.

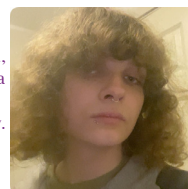

Marta Raudsepp, 11.t,
reporter

Iga päev on uus või-
malus olla parem, kui
olid eile.

Keir Rainer Viira,
11.ms, küljendaja

Üks päev.

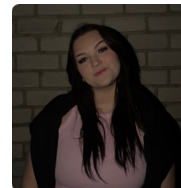

Hanna-Liis Henn 11.ms,
reporter

Kui saad, siis muuda, kui
ei saa, siis lepi!

Kätlin Jaaska, 11.ms,
reporter

Seller otsib sibulat.

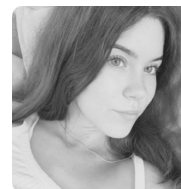
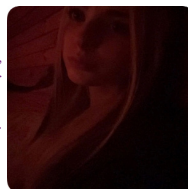

Birgit Punkar, 11.ms,
reporter, küljendaja

Sibul otsib sellerit.

Mia Maria Koplimägi,
10.ms, reporter

On see, mis on.

Krisete Päma, 10.ms,
fotograaf ja reporter

Ära vaata tagasi, sa ei
lähe sinnapoole!

Ketriin Eismel, 10.1,
reporter

Kui sa tead, et sa
suudad paremini, siis tee
paremini!

Marii Vodi, 10.1, reporter

On ainult üks elu.